

Fertőtlenítenek!

A Budapesti Hírlap ma reggeli számában nagyon érdekes és mulatságos levelet olvastunk. A szerző Botzenhardt Ferenc dr., a magyarországi Vörös Kereszt szerbiai missziójának főorvosa. A doktor ur megjárta a hadviselő kis ország fertőzött csatateréit és aztán hazajött társaival együtt, hogy kipihenje fáradságait. Szerencsétlenségére egy tényezővel nem számolt, a mit különben egészen természetesnek, lélektanilag érthetőnek találunk. Nem gondolt arra, hogy őt, a doktort kollégái, a fertőtlenítő doktorok kollégái is kezelésbe fogják venni. Nyilván ugy okoskodott, hogy a véstől fertőzött területen működő orvosok, az ugynevezett kolera-doktorok dezinficiálnak ugyan, de őket dezinficiálni nem szokták. Nekik van magukhoz való eszközük, ők ugyanis vigyáznak magukra.

Tévedett. És tévedésének néhány kellemetlen, csaknem kínos órával adta meg az árát. De vallja meg, főorvos ur, nem sajnálja a tandíjat. Most legalább látta, érezte, a maga bőrén tapasztalta, hogyan fertőtleníti a főváros. Ha egy kutya szoritóba került páciense mondja él önnek, a doktor ur kétkedve rázza fejét. De most aztán nincs helye a kételkedésnek. Igen, doktor ur és általában doktor urak, így működik a fővárosi fertőtlenítő intézet. És ilyen minden intézmény, a melynek alapjában egészséges szervezetébe a bürokrácia fenéje beette magát.

Isten ne adja, hogy újra lássuk, de láttuk mi már a fertőtlenítő legényeit munkában. A bolondok házában markos és indulatos ápolói gyengéd szerelmesek ezekhez képest. Az ő matematikájuk a lehető legegyszerűbb: mennél durvábban, kiméletlenebbül, vaskosabban dolgoznak, annál hatásosabb működésük. A bacillussal nem lehet keztyűs kézzel bánni. És ezek a dezinfektorok körülbelül úgy szabadítanak meg bennünket a baktériumoktól, mint a mesebeli medve a remetét a légytől. Egy követ vágott a homlokához, a melyen a szemte-

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.48 (061.6)

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím *Fertőtlenítenek!*

Forrás:

Erti újság

Bp.

(Hely)

1913

(Idő)

VIII/27.

(Köt. v. füz.)

len szárnyas alkalmatlankodott. Igaz, hogy a tisztas és szent életű remete agyveleje is kilocsant, de viszont a légy is megbűnhődött azért, hogy a szent ember álmát háborgatta.

És még istenes dolog, ha csak a tárgyak kerülnek e buzgó, sőt ügybuzgó férfiak kezébe. Hogy miképpen bánnak el az emberekkel, a kiket a fertőzés gyanújába vett a közegészségügyi hatóság, arról Dickensszel kellene regényt írni, a Twist Olivér és Nickleby szomorú szívű szerzőjével. Dickens olvastára kicsordul szemünkből a könny: gyermekek kínzását senki oly elevenen megírni nem tudja, mint ő és oly hatásosan megcsinálni nem tudja, mint a székesfővárosi fertőtlenítő intézetének segédszemélyzete.

Hála Istennek, a felnőttekkel sem bánnak el tuiságosan gyöngéden. Ez megnyugtítja a védtelen

gyermekért szorongó szívünket. Sőt a doktorokat is megkinozzák, megürösztik, étlen-szomjan hagyják, bebörtönözik. Mert az óvatosság sohasem lehet eléggé éber.

Ellenben a „misszió“ meggyötrését a segéd urak háta mögött egy kárörvendő csapat figyeli pokoli gunnyal. Ezek azok a pasasok, a kik szintén Szerbiából jöttek, szintén a fertőzött területről, és annyi kolerát cipelhetnek be, a mennyi csak jól esik nekik és a kártevő isteneknek. Ezeket nem fűrésztik, nem tisztálják, nem zaklatják, nem

állítják meg. Miért? Hisz ezek százszorta veszedelmesebbek, mint a magukra ügyelő, dolgukat értő, fertőzéstől avatottan óvakodó doktorok.

De ezek nem tartoznak semmiféle misszióhoz. Nem várja őket küldöttség, nem jár előttük a hangos hir. Szép csendes emberek. Hozhatnak, a mit akarnak. Kolerát, pestist, feketehimlőt. A bürokrata fővárosnak nincs róluk „hivatalos tudomása“, mint a Vörös Kereszt missziójáról.